

ઢિરનાર મદ્દ યિદિ

અર્પણ પત્રિકા

—૦૦૦૦૦—

૨૪૨૦

મુરખી રાજ્યમાન રાજેશી
અમરજી આંણદજી કચ્છી
નો પવિત્ર શેવામાં

નિરન્તર રાજ્ય કારોબારમાં મચ્યા રહ્યા છતાં અવકાશ મેળવી
ધર્મ ને શાસ્ત્રો સંબંધી પુસ્તક વાંચી તથા લંચાવી થવણું
કરવાનો આપ જે શોક રાખોછો અને તે પ્રસંગમાં
આપનો અમપર જે લાય છે ને સડાકાળ
કાયમ રહેવાની યાદગીરી બદલ
આ લઘુ પુસ્તક આપની
સેવામાં નમૃતા ને
સાથ અર્પણું
કરીએ
છઠ
એ.

વિનંતિ
આજ્ઞાંકીત
કર્તાઓ.

પ્રસ્તાવના.

યાવન્સ્પૃથામિદંદેહં, યાવન્મૃત્યુશ્ચદૂરતઃ

તાવદાત્મહિતંકુર્યાસ્, પ્રાણાન્તેકિકરિષ્યતિ. ॥૧॥

ભાવાર્થ—જ્યાં સુધી આ દેહ સ્થીર છે, જ્યાં સુધી મૃત્યુ દુર છે ત્યાં સુધી આત્માનું કલ્યાણ કર! મરણ પ્રાપ્ત થએ શુ કરી શકીસ ?

ધર્માર્થકામમોક્ષાણાં, યસ્યૈકોપિનવિચ્ચતે

અજાગલસ્તનસ્યવ, તસ્યજન્મનિરર્થકમ ॥૨॥

ભાવાર્થ—ધર્મ, અર્થ, કામ, અને મોક્ષ, એ ચાર માનું એક પણ જોણે મેળવ્યું નથી તેના જન્મ બકરીના ગળા ઉપર રેડેલ આંચળ જેવો નિરર્થક છે.

ચલલક્ષ્મીશ્ચલાપ્રાણા, શ્વલેજીવીનમંદિરે

ચલાચલેવસંસારે, ઘર્મણકોહિનિશ્વલઃ ॥૩॥

ભાવાર્થ—આ સંસારમાં લક્ષ્મી કહેતાં સંપત્તી, પ્રાણ, આયુષ્ય અને ઘર આદી સર્વે ક્ષણીક છે; માત્ર ધર્મ એક જ નીશ્ચળ અને અવિનાશી છે માટે ધનાદીએ કરીને ધર્મનાજ સંગ્રહ કરવો.

ઉપરના શ્લોકનો અર્થ મનને સમજાવતાં તે પ્રશ્ન કરેછે કે “સંસારમાં મનુષ્ય દેહ શા માટે ધરવો પડેછે. ” આ પ્રશ્ન ગુણ હોવાથી યથાસ્થિત ઉત્તર આપવા જો કે અમારી જોઈએ તેવી શક્તિ નથી, તોપણ એક મહાન સાહાગરમાંથી અંજલી ભરી પાણી લેતાં તે જરાપણ ન્યુનતાને પામતું નથી પણ લેનાર પોતાની આશાને પોહિંચેછે તેવા રીતે એ પ્રશ્નનો નિષ્ણયરૂપી પોથીમાંથી થોડી એક હકીકત અમારી શકતી પ્રમાણે આ જગાએ જણાવવા જરૂર ધારીએ છઈએ કે.

પંચ મહા ભુતનું પ્રત્યું જે મનુષ્ય દેહ તેને આ સંસારમાં સવાત્કૃષ્ટ ગણાયુછે તેનું કારણ એમ જણાયછે કે આ દેહ કરીને પ્રાણીને પરબ્રહ્મ પરમાત્મ સ્વરૂપને ઓળખી ભૂભાર થતો બધ થવાની શક્તિએ અને ચતુષ્પદાદિ અન્ય પ્રાણીઓ તે શક્તિ રહિતછે.

“કાળ તેવી કરણી અને સંગત તેવી બુદ્ધિ” આ બાબતપર અક્ષરે અક્ષર વીચાર કરતાં ભાવાર્થ સર્વ સજ્જનોના મનમાં આવી ગયા હશે અને તે પ્રમાણે થવાનું મન સાથે નિશ્ચય પણ કર્યું હશે. પણ જો ધમાયુદ્ધ કરમાં લઈને સદા ચરણ ને નિતીથી દ્રઢ આત્મક અને પ્રમાણીક પણે કોઈ પુરૂષ વર્તેતો હોય તો પછી કાળ પણ શું કરવાનો ? અને સંગત પણ શું કરવાની ? અલબત્ત આડનું મૂળ ઊંડુ ગયા પિના તે ઠકતું નથી એટલે ફેલાવતો ક્યાંથીજ પામે ? તેવી રીતે

મનરૂપી તુરંગી ઘોડો પ્રથમથીજ જ્યાં સુધી મર્યાદામાં રહે નથી ત્યાં સુધી અનેક તરેહના વિકાર રૂપી ખડકોમાં અથ-
કાઈ કાયર થઈ આખરે ઉપરની કેહેવતને ભોગ થયા વીના રહે નહીં. પણ ઉપરનો રસ્તો ખરોખર ગ્રહણ કર્યા હોય નિવકારપણે ઇશ્વર આજખવાનાં સાધનો એટલે શાસ્ત્ર પુરાણ દિમાં ગભાએલો મહિમા જાણ્યો હોય, દાન, દયા અને ધર્મ ઉપર શ્રદ્ધા રાખી હોય તો ખાતરીછે કે ઉપર કહેલા વાક્યની અસર આવા પુરૂષ ઉપર થવામાં જે હીલ હોય તે કવચીતજ. ત્યારે આ રસ્તો ગ્રહણ કરવામાં કોણ વિઘ્ન કરે છે ? ઉત્તરમાં એટલુજછે કે એક તો નિંદા અને બીજું આજસ રૂપી માહારિપુ એટલે પ્રથમારંભે કાંતો નીંદા સાંભળ વાથી યાતો આજસની છાંયામાં આવી જવાથી તે ભુલી જ-
વાય છે. જે અનેક ઉપાયથી પુનઃસંપાદન કરવો મુશ્કેલ થઈ પડેછે.

હાલના સમયમાં સંસારીક હિંદુ ગ્રહસથો જેઓ ઇ-
શ્વર અને તેની બનાવેલી કદરતને જાણવા ઇચ્છતા હોય તેને એ વાત સરસછે કેમકે વિદ્યાવૃદ્ધિ થવાથી કહણ પુસ્તકો પણ સેહેલાઈથી વાંચી શકાય એવી સ્તુત્ય શેતા વિદ્વાનોએ બ-
જાવીછે જેનું હૃદયેશાં અધ્યયન કરતાં ઉપરની ઇચ્છા નિઃ-
સંસય પુણુ થશે, પણ નિંદાત્ર ભોગ થવાશે નહીં અર્થાત
આ સેવનતિનો આ એક ખરેખરો માર્ગછે પણ તે બતા-

વનારનીજ પુરી અગત્ય. જે કંઈજ નહીં પણ સતસંગરૂપી પુસ્તક હમેશાં સતારને વખતે જાગ્રત થતાંજ નવાં નવાં હેન્ડબીલો નજરે જોઈએ છીએ તેનું મુળ આ પુસ્તકો નહીં તો બીજું શું ?

જેઓનું મન એકાગ્રતા પામ્યું નથી તેઓને યાત્રાદી દહ સાધના કરવાના છે પણ ખરું જોતાં યાત્રાએ જવાની જે રીતી ધરમની બાબતમાં નિકટતા ધરાવે છે તોજ એટલી પણ મુસાફરી આર્યવતનીઓ કરી શકે છે અને તેમાં વડી અજ્ઞાનેબી જેવું એ છે કે કદાચ આ બાબત ધરમ સાથે જોડાઈ ન ગઈ હોત તો આને જોડે દરજે સીઓ તેમાં ભાગ લઈ શકે છે તે વખત જોવાને પણ તક ન આવત નિશચાંતર તજવાથી વધારે વીવેચન આપવા આ મારી અભિલાસા નિચારોના ટો-જોટોલાં પેદા કરે છે પરંતુ પુસ્તકનું કદ ઘણું નાનું હોવાને લીધે આગલ વધવું બંધ રાખી પ્રસ્તુત વિશય ઉપર આવીએ છઈએ,

ધરમ અને શાસ્ર સંબંધી કેટલીક ચરચા થઈ ગઈ છે પણ આ “ ગિરનાર ” જેવા પવિત્ર સ્થલનું વિવેચન થયું જોવામાં આવતું નથી. એક પુસ્તક ગિરનાર મહાત્મ નામનું છે જેમાં આ બાબતના જુજ સમાવેસ છે એટલે જાતે ફરી જે હકીકત મલી તે આમા દાખલ કરી છે તે એવા હેતુથી કે જાહેરમાં મુકેથી લોક મત તે તરફ કેવો છે તે પ્રથમથી

જાણી મોટા સ્કેલમાં એક પુસ્તક બાહાર પાડવું.

આ પુસ્તકને “ ગિરનાર ભોમીચો ” એવું નામ આપવાને કંઈપણ હરકત નથી પણ સ્પેશીયલ વિશય અને એકસો વીસ કડીમાં થએલું તેનું વરણન આ નામ ધરાવી શકતું નથી એટલા સારૂ “ ગિરનાર ષટ વિશી ” રાખવામાં આવ્યું છે સંજ્ઞાને આ અમારૂં પેહેલું જ યત્ન છે ઉદર પુર્ણાર્થે નિર્માણ થએલો વખત પુરો કર્યા પછી આજ કામમાં તેને લગાડ્યો છે એટલે તે સખખથી તેમજ કાવ્ય કળા જેવી ગુણ કળાવો થોડા વખતના અનુભવથી અપુર્ણતા દેખાડનારી ખામીઓ વાંચતાં નજરે આવેથી ક્ષમા કરતાં સુધારવા સુચના આપશે તેઓ સાહેબના પુર્ણ આભાર થઈ શું.

આ સ્થળોનું અવલોકન કરવામાં તેમજ છુક તૈયાર કરવાના ઉત્તેજનમાં અમારા મીતરોનો ઉપકાર માનવના અમો આત્મક ચુકતા નથી.

જીનાગઢ, તારીખ ૫-૨-૮૫

વિનતી

કર્તા

શ્રી અંબાજીની સ્તુતી

જે જે માત મહા પ્રતાપ તુજનો અંબાવ માહેશ્વરી
 અર્જુન એક સદાય માય ઉરમાં, રાખો તમે સંકરી
 જે જે જગમાત આપ જગમાં, વાખ્યાંજ વીધાતરી
 શ્રી અંબા ગીરીનાર સીખર વસે, ચર્ણુ નમું માતરી ૧
 કૃપાળી જ્ય માત કાળી જ્ય તું, દેવીજ વીશ્વંભરી
 ત્રીપુસૂંદરિ માત એ સમભરી, અંબાવ વાઘંબરી
 દેવ્યાદી સઘળી સમાજ પડતી, ઝાંખી અવી સુંદરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે, ચર્ણુ નમું માતરી. ૨
 તું આ વીશ્વ કર્તા અખીલ હરતા, ભર્તા વળી જગાંની
 સાચી સૂખ માણા સસ્ત્રોધર ઘાણા, દાતાજીએ ભક્તની
 ઇદ્રાદી સઘળા જપેંજ અઘળી, માળો નિત્યે તાહરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે, ચર્ણુ નમું માતરી ૩
 શૂળાદી કરમય ધારી હરતી, નીરતરે માતશે
 જ્ઞાને પરિતાપ આપ સઘળો, ભેદે ઘણા સેવકો
 ચારાસો લખ દેવતા ચરણને, સેવેજ વાઘેશ્વરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે, ચર્ણુ નમું માતરી ૪
 જે જે દુષ્ટ હતાજ દાનવનતા, રેતા જરા ધૈર્યથી
 દેશી કો નવ દેસ માંય તજતા, ગાજી રજા, વૈર્યથી
 સંહાર્યા ત ઉગારિયાજ બધને, સાંતી સદાની કરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે, ચર્ણુ નમું માતરી ૫

મૈષાસૂર વળી ભરમા જગવસી, રીસેજ રંજીતતા
 સંતાપી જન પાપ તાપ કરિને, સીસો મુની પાડતા
 તેને દાટ દઈજ ચોટ હણીયા, ક્રોધે ઘડી ચાપરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે, ચણુ નમું માતરી ૬
 જે જે જે મુજ આઈ માહલક્ષ્મી, કાલીજ કાલીગણી
 છો તું આદ સક્તી સદા સનરથી, રાજા અંધી તું બાણી
 માતાજી હરીતાપ આપ સુરનો, કાંધો સુખી ઈશ્વરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે ચણું નમું માતરી ૭
 દેવો તંનયિ તૂજ આશ્ર ગ્રહિને, પામ્યા પરા જોમને
 દસો બાધ મથ્યાજ ત્રાહિ ભણુતા, તારા સ્તવે જોમને
 હાથે રાજ રખાવીયું સ્વરગનું, તેં તો કર્ણણ કરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે, ચણુ નમું માતરી ૮
 હે ! અંબે ભવતારણી તરાણુ તેં, ભૂભાર ટાલ્યો ઘણો
 નીજશ્રી સુખ માટ મેનત કરી, વીરતારસું તે તણો
 હું છું મુઠ મતીજ ગુઠ ગતિને, કેમે કરું વીસતરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે, ચણુ નમું માતરી ૯
 પાપી બાળ તણાંજ ટાળ વિધનો, રાજ રાખી સદા
 આશા છે વિશ્વાસથી ન કરજે, નીરાસ જોજે કદા
 અરજ આ કર્ણણ સ્વીકાર કરતું, માતા અખીલેશ્વરી
 શ્રી અંબા ગિરિનાર સીખર વસે ચણુ નમું માતરી ૧૦

ગિરનાર ષટ્ વિધિ

(હરી તારા નામની લે અને રાગી.)

ચાલો સંતો ગિરનાર યાત્રાએ જઈએ

જઈએ ભાવેને ભવદુખ ટળીએ ચાલો.

ટંક

ત્રિવીસ કોટી દેવતાઓનો જ્યાં વાસ વખાણુ શું કરીએ
અઠાસીસહસ્ર કષી જ્યાં તપતાં દરસન જઈ ત્યાં લઈએ ચાલો.
પ્રથમ જતાં નગરીની પુરવમાં, હાટકનાથ નીરખીએ
ગોધા વાવ આવે પછી ભાગોળ, નામ વાઘેશ્વરી કહીએ. ચાલો
ચાલતાં રસ્તે કરમ પચાશે, વાટતો જમણેરી લઈએ
મંદિર માત વાઘેશ્વરી આવે, ત્યાંથી ગોટી માત જઈએ ચાલો
પચાત વળતાં પાજ આવે રૂડી, તેપર ચાલતા થઈએ,
બને બાબુએ આવેત બે ગિરી, સાય ભુજ તુલ્ય લઈએ ચાલો
અશોક ચંદ્ર ગુપ્તના છરાણુ, લેખ આનંદ નીરખીએ,
દ્રવેશ્વર રાધ મુચકંદને નમી, દામોદર તીર જઈએ. ચાલો
પ્રથમ કરી સ્નાન રેવતી કુંડમાં, દામોદરનિમાં નાંહે,
બેડક દામોદર રાય દરસન, કરી કૃતારથ થાએ ચાલો.
રાજ રાજેશ્વર ડાબેને જમણે, જાગ ફરાળીની કહીએ,
બેઠા આસનપર નીરખી નમીકરી, આગળ ચાલતા થઈએ ચાલો
કંકર પુદતાં ખાખ ચોક આરી, બ્રમેશ્વર નમી વધીએ,
જરારસા બેરીયાની છાંડી તાટ, કુવેશ્વર થઈ જઈએ. ચાલો

ઐવદ્યે આત્રવૃક્ષનાં ઝુંડ ને, આપે આનંદ પુશ થાએ,
પાધરી વાટે પળતાં ભવેસર, શંભુ ભેળા થાએ ચાલો.

રાગ આશાવરી.

ઉઠોને સતો અળસને ત્યાગી, જગીને સાવધ થઈરે
સ્નાન કરી મુરઘી કુંડમાં પછી, પુજન કોડયા કરીએરે ઉઠો-ટક
પ્રથમ પરીક્રમાં કેરે આ સ્થાનક, તૈયારી તે માટ કરીએરે,
ધૂપીયું પ્રગટી સાથ લઈને, ઇશાન કોણમાં પળીએરે ઉઠો.
પ્રથમ ઘોડી ઉતર્યા પછી આપણે, સીધી સપાટીમાં પડીએરે,
ઉગમણી દિશ મઠી એક આવે, નામે જીણાબાવા કહીએરે. ઉઠો
હાની જમાણી વહે છે એ ગંગા, નામ રામ બાણે આળખીએરે
દત્તાત્રયની પાદુકા તણાં, કોડેથી દરશન કરીએરે ઉઠો
આનુ બાનુ ફરી દીન ગાળીને, રાત વાસો અહિંજ રહીએરે,
ઉપાકાળમાં આળશ પરહરી, ઝટ દઈ ચાલતા થઈએરે ઉઠો.

રાગ ઝૂંઝૂળા છંદ

વીધવિધ જતનાં વૃક્ષ નિહાળતા,
ઉતરી ઘોડીને હેઠ જઈએ.
શોભતાં સાડીથી સર્વ અંગ ભોમકા,
લોભથી ચોભતા જોઈ રહીએ.
પાર પાંખે નહીં પૂર્ણ ફર્યા વિના,
એક ઘટી માહે શું જોઈ શકીએ.

માટ મુકીને માયા મહાવીર સહુ,
ચાલો આ સ્થાનમાં વાસ કરીએ. ૧
પક્ષી ગુજ્જરથી ગરજતું સ્થાન બહુ,
ભાંન ભુલાવે શું વાત કરીએ,
વૃક્ષની ઘટ ઝાડીની એકાંતમાં,
રાંતી વીત અન્ય નવ આંખ જોએ.
જોએ ત્યાં ગિરણુ ડેરી હનુમાંનની,
નામ ચરખડીયાથી જોખખીએ.

માટ મુકીને માયા મહાવીર સહુ,
ચાલો આ સ્થાનમાં વાસ કરીએ. ૨
નીરખીએ નાનુક ઝુંપડી પર્ણની,
ઉભી વડવૃક્ષની છાંય તળીએ
એકવી વય ભગવાનની ભક્તીમાં,
કાઢીયાં અંહી રહીને ગુરૂએ,
જગની માહે સતો જઈને સહુ,
ચાલો પ્રથમારબે ચર્ણુ નમોએ

માટ મુકીને માયા મહાવીર સહુ,
ચાલો આ સ્થાનમાં વાસ કરીએ. ૩
નમો હનુમાનને માત સમરી કરી,
સતો આ આશ્રમ છોડી જઈએ,
આવેછે સાંઘડી ગણી બની ઝાડીની,

તેમાં પ્રવેશીને બહાર જઇએ
મહીષીને ઘેન ત્યાં સામટી દાખતાં,
ઠાંમ હોશે કોઈ સીદ્ધ કરીએ,
માટ મુકીને માયા મહાવીર સહુ,
ચાલો આ સ્થાનમાં વાસ કરીએ.

મહીષીય છંદ

સતી સહુ તમેરે, શાણા સંત સહુ તમે,
આવ્યા છોડીને હનું; સુરજ કુંડે તમે; ટેક
પોહોચીયા છઈએ, આપણે અતી શ્રમે,
થાકીયા ન ચાલે પાય, દેખી ઠામને,
ધરીને સંત હામ ચાલો, જોમથી તમે. આવ્યા.
દેવળ શિખર દુરથી દેખતાં વારને,
પાશે જઈ નિહાળતાં પોહોળા પાટને,
મન પ્રસન્ન થાય ધણું જાય નહીં કયે. આવ્યાં.
કુંડમાંહે શતાંન કરી, દો અર્ગ અર્કને,
ખીરાજે શંભુનાથ ભાગ મધ્ય મંદિરને,
પાટ નાથ પુજન કરે, કબટ સહુ ટળે. આવ્યાં
આસપાસ ફરી હરી, દીવસ ગાળીને,
ખાનપાન ખાંત કરી, થાક ટાળીને,
સંત છોડી સ્થાન ચાલો, મુઠી વાળીને. આવ્યો

હોરી

સંતો સૂરજ કુંડ છોડી જઈએ,
 જઈને ધોરદેવી માતને મળીએ. ટેક
 નૈઋત્યે નાનુક વૃક્ષને વેગડી,
 આદી લતા જોતા જઈએ,
 આવે છે સુંદર સ્થાન એક સનમુખ,
 માલ વેગા નામ દઈએ. સંતો
 જાણે કર્યો હોય વાસ બગીચે,
 ભાનથી એમ ભુલાએ,
 સંતો નથી વાટિકા છે કુદરતી,
 ધોરી શંકા રહ્યા ધરીએ. સંતો
 આંખુ જાંખુ અઢળક જોતા,
 લાલચ માંહે ફસાયે,
 લોભનો થોભ કરો હવે પુરણુ,
 ચાલો છેટા બહુ વશીએ સંતો
 ચીત ચોરાયે રગનાને દુખી,
 જેમ જેમ ઉચ્ચેગ ચડીએ,
 એમ કરતા પોચીઆ અંતે
 અનસુયા માત ટેકરીએ સંતો
 સુવર્ણુ સમ ચળકાતો આ ગીરિ,
 આદીથી અંત લગીએ,

(૧૭૦)

દીનકર શું જાણે વાદ કરે છે,
નીશ્રેજ દુખતાં કહીએ સંતો
દેહ નીચે ઉતરતાં છે ડાખો,
સ્થાન સા નામે ઝાળખીએ,
નળનું પાણી જે ઠામ ડરાવ્યું(તું)
સીધ સેવા દાસજીએ સંતો
સંતો સદાખરા ચાલતા અંહિથી,
સાકરી આંખલી જઈએ,
વિશ્રામ લઈને વાટે ચાલ્યા પછી,
ખોરદવી મુકામ કરીએ. સંતો
વૃક્ષને તળીએ છોટે મંદરીએ,
માત ખીરાજ્યાં નિરખીએ,
ગૌર સરપને અનુપમ માતને,
ચર્ણને જઈ સંત નમીએ સંતો
આએ જગા છે બહુજ પુરાણી,
હીરાદાસ માલક કહીએ,
સ્થળ પવીત્ર સુપાત્ર સધુ વળી,
ઘરસમ સુખડાંજ લઈએ. સંતો

નાથ કેસો ગજકો અંધ છુડાયો એ રાગ

ઉઠોસતો માતનેછેવટે નમીએ, નમીએ નહેને નાથને મળીએ ટેક
ચાલતાં ત્યાંથી ઉાર પવિત્ર, નેસ મામદને આવીએ,
અનુક્રમે ત્રણ ઘેડો ઉતરીને, આમખુને જઈ મળીએ ઉઠો.
ઉતરે ચાલતાં પીર એક આવે, અસાયબા નામે ઓળખીએ;
વેંકળો ત્યાંથી વટીને જતાં, ભવનાથમાં જઈ ઠરીએ ઉઠો.
એતો પરીક્રમા મંદના લાગની, કીધી અપુરણ કહીએ,
પુરણ કરવા કાજ હે સંતા, ચાલો ગીરિનાર ચડીએ ઉઠો.

અશાવરી

ઉઠોને સંત હજિ કામ અપુરું, હામ હઈયામાં ધરીએરે,
માતને સમરી ગિરનાર ચડીએ, પુર્ણ પરીક્રમા કરીએરે ટેક
નાથને પ્રહ્લચારીની જગો છાંડી, નાગાની નજદીક જઈએરે,
ગોમતીદાસે થાપેલ હનુનાં, દરસન લઈ આગે વધીએરે ઉઠો
હીંગમરી સેતાંમરી સાથે, ધર્મશાળા ત્રીજિ લઈએરે,
નરસીંગ નામનું સ્મરણ કરીને, લાગોળની માંહે ધરીએરે, ઉઠો
જતાં ડાબેહાથ જ્યાં જોઈએ ત્યાં, તપસી બેઠાછેઆસનીએરે,
પાસ જળાશય, વાટીકા વસનું, કુંઝ દેખી ખુશ થઈએરે ઉઠો
રૂચિજન જેવા તપસીજિ પાસે, બેસી હરી કથા કરીએરે,
પશ્ચાત પાંમી આગના તેની, સમરી માતને ચડીએરે ઉઠો

પીર જગા પાંચ પાંડવ ઠેરી, છોડી જ્યાં ઉપર જઈએ,
 પ્રથમ વિસામે પરબએક આવે, છોડીયા નામે જોળખીએ ઉઠો
 આવતા જતા યાત્રાળુ કેરાં, દરસન લેતા વધીએ,
 વાલુ વિસામે રાયાળુને તજિ, જટાશંકર જઈ ઠરીએ ઉઠો
 સ્વાસને ધમતા સ્વેદથી ગળતા, સીટકાગ ભરતા ચડીએ
 ઘોળી ડેરીનાં દરસન થાતાં, પવનમાં ઉડી જઈએ ઉઠો
 છોડીયાંચી અંહીયાં લગી આવતાં, થાકી ગયા બહુ છઈએ,
 લઈ વિશ્રાંતીને તાજ થયા પછી, ઉપર ચાલતા થઈએ ઉઠો
 કાળી ડેરી લાગે કાળની ઘોડે, જગ ચઢતાં જો ન લઈએ
 ધુપ ગ્રીષ્મની હુક કડાવે, માંડ પરબ ભેગા થઈએ જાઓ.
 માળી પરબનો સાધુ સુપાતર, જગનનાથદાસજી કહીએ,
 ખાન પાનાદી આદર ભાવથી, ઘર સુખ છેક વીસરીએ ઉઠો.
 જોયી રીતે પોહોચ્યા અર્ધથી ઉપર, હવે તે હીમત ધરીએ,
 ચાલોસંતો નથી વાટતો વસમી, ગીરનારી છાંયામાં છઈએ ઉઠો
 ત્રણસેંક સીડી ચઢતાં આવે છે, પથર નામ હાથી કહીએ,
 લાંખી સીડી વટી કુંડ ઘોળે થઈ, કાવડ કરમદી જઈએ. ઉઠો
 ડોળીથી ઉતરી ટપા બે ચઢતાં, ખપ્પતરી ભેગા થઈએ,
 સોઠ પગથીએ આવે સુવાવડી, હીમતના હરફો વદીએ. ઉઠો
 ધીરજ રાખો ભાઈ હો પોહોચ્યા, છઈએ હવે પોહોચ્યા છઈએ,
 ગિરનારી ધન ધારીકી જોહો, જોહો વંદતા ચઢીએ ઉઠો.

પશ્ચાત પંચેશ્વર ટપકેશ્વર, જમાણા આવે જ્યાં જઈએ, નારાયણદાસ નામ છે સંતનુ, નારાયણ રૂપ નમીએ. ઉઠા સાથે રાખી સંત ચઢાંજ પર્વત, ગુફાનાં નાંસી નીરખીએ, જળ ટપકે તેથી ટપકેશ્વર, દરસન કોડથી કરીએ, ઉઠા પાછા વળી પંચેશ્વરને નમી, કેડીનો રસ્તોજ લઈએ, સોક પગથીયાં ચઢીયા પછી પગ, કોટના દારમાં દઈએ. ઉઠા

રાગ બારમાશી

આવ્યા હવે સંત કેટની માહે પેલી ટુકેજ કહેવાએ, ટેક જતાંજ ડાખેરો આવેછે દરબાર, નેમનાથ શ્વામીનો કહીએ રવેતંબરી પ્રભુ શીવ શ્રાવકના, કરતા જેજેકાર જઈએ. આવ્યા સનમુખ ડીંગંબરીને વસ્તુપાળ, તેજપાળ મંદીર જોઈએ, રાણકદેવીને રાવળેંગારના, મેહલ જોતા નીચે જઈએ. આવ્યા જાતાં જમણે હાથ ગલીમાં, કુંડલે ભીમનો કહીએ, પાદમારી પાતાળ જેણે ફાડ્યું, તેમાં જઈ સ્નાન કરીએ. આવ્યા ત્યાંથી ચાલતાં પાછા ગલીમાં, સામી અટારીમાં ગડકીએ, કરમ પચીશે આગળ આવે, પગલું જેને દત્ત કહાએ. આવ્યા તેની પડોરામાં ચશ્મો સુંદર, લઈ ચરણામૃત જઈએ, બેરવ જપ પાદુકાની વચે થઈ, સીધે રસ્તે જઈ મળીએ. આવ્યા એક શહસ્ર સીડી ઉતરી કે, આવે કેડી સામી લઈએ,

ક્ષીતામઢી જનકીજીની આવે, દરસન લઈ પાછા પળીએ. આઁયા
 પશ્ચાત ખસે સાઠ ઉતરતાં, જઈ સેસાવન મળીએ,
 આઁ વૃક્ષની કુંઝ લતા તળે, યેસીને વિશ્રામ લઈએ. આઁય
 ચાલોને સંતો મેલો માયા હવે, બહુ વારથીજ રખડીએ,
 શીઘ્ર સ્થાનક સહુ જોઈ કરીને, એક આસન ગોતી રહીએ આઁયા
 ભાઈ નથી હવે સીડીના રસ્તો પાધરી વાટેજ પળીએ,
 હનુમાન ધારે ચર્ણુ નમીને ભર્તવન જોતાજ જઈએ. આઁયા
 સેસાવનથી સીડી ચઢીને, પથર ચઢી આવીએ
 મહાન આચાર્યજી ચર્ણુ નમીને, તેનો આશીરવાદ લઈએ. આઁયા

હારી

સંતો ચાલો આગળ વધીએ, વધીને અંબાવ જઈએ.
 અમૃત સરખાં જળ પાંત કરીને, પાધરી વાટેજ પળીએ.
 ઊભય પાદુકાનાં દરસન કરતા, જીર્ણાશ્રમપર જઈએ સંતો
 ઊંમરા વૃક્ષની છાંયા તળે સંતો, એક ગુરૂની નીરખીએ,
 દંડવત કરી પાય લાગ્યા પછી, માંહે ગુરૂમાં જઈએ સંતો
 જાતાંજ સામા સંતદાસમંતજી, એકા ભણેજે આસનીએ.
 સંતો ગુરૂ આ જગાનાછે એ હવે, પાય તેને જઈ પડીએ સંતો
 મહારાજ સેવાદાસજી આવે, યાદ ઘણા કેમ કરોએ,
 સંતો નીહાળી છખી રૂપાળી, શાન્તી હૃદયને કરીએ સંતો.
 ઊભય જગા આ પરવત માંહે, સહુથો પવીત્રજ ગણીએ,

પુર્વના ઋતુશ્રમ કેરાં સુખડાં, કળીયુગમાં અંહી લઈએ સંતો
 ચસમે ચસમે ચાલી કુંગરવટી, પગથીની વાટેજ પળીએ, ' '
 પશ્ચીમ તરફની કુદરત જોતાં, જઈ ગૌમુખને મળીએ સંતો
 ગૌમુખમાંથી ખળખળ કરતા, જળને ગંગાજળ કહીએ,
 અડસડ તીરથ મહીમા કરતાં, આ સ્થળ અધીકું ગણીએ. સંતો
 સ્નાન કરી શુદ્ધ વસ્ત્ર ધારીને, ચંદન ચોખું તે ઘસીએ.
 ભ્રમેશ્વર આદિ શંકર કેરું, મનક્રમે પુજન કરીએ સંતો.
 અંબાવ પુજન કરવાને સંતો, જળના લોટા ભરી લઈએ,
 ચંદન, ગંધ, ધુપ પુષ્પાદીક લઈ, ગીરનારી રમરતા ચડીએ સંતો
 વશમી સિડી ચઢી ફાટતે વાંસે, સાચે કાકે જ્યારે જઈએ;
 હોમ કરી શ્વાસ જોમને લાવી, માત મંદિરમાં જઈએ સંતો
 સંતો જ્યુતો કેવું સુંદર મંદર, રમાણીક વાત શું કરીએ,
 પુણ્યની વાત કે નામ ધર્યા પછી, આજે ચણીમાત વશીએ સંતો
 મંદીરમાં જતાં સીડી છે વચમાં, સાચવી સંત ઉતરીએ,
 સનમુખ બેડાં અંબાવ તેનાં, કરતા દરસન પાસ જઈએ. સંતો
 યથાવિધી કરી પુજન માતનું, શ્રીફળ જોડ વધરીએ,
 અંબર આદીક વસ્તુ ચઢાવી, આક્ષા લલાટમાં લઈએ સંતો
 શેષ લઈ માગી આગના માતરી, મંદીર બાહ્યર નીકળીએ,
 યાતરા પુરાણ કરવાને કાળે જમણિરે રસ્તેજ પળીએ સંતો.

રામગ્રી

ચાલોને સંતો દત્તાતરી, ગુરૂજને નીરખીએ
 નિરખે નાશે પાતકો, હો હો જે કરીએ ટેક.
 પાધરી કેડીને પરહરી, પગથીયાં હાથ કરીએ,
 ત્રણ ચાર ટપા ચડી કરી, જઈ ગોરખ નમીએ ચાલો
 ત્રીજી ચડા પાછી ઉતરી, હાખી ચોથી રાખીએ
 ઠેક નીચે જઈ હાથેરે, રસતે ડિયેરા ચડીએ. ચાલો
 છાતી સમાં ચઢો પગથીયાં, પાંચમી ટુક કહીએ
 દત્તાત્રયનાં દરસને, કુળ એકોતેર તરીએ. ચાલો
 પાય પડી ગુરૂજ તણે, લઈ આજ્ઞા ઉતરીએ,
 સીધા સ્થળ કમંડળે, જઈ વીસરામ લઈએ. ચાલો.
 સ્નાન કરી સેવા તણી, સઘળી સામગરી કરીએ,
 સંજ્યાગર જગા ધારીને, લઈ આગળ વધીએ ચાલો.

લાવણી

જગને છોડી નીચે ગયા પછી, હાથેરો કુંગર ચડીએ,
 પાંચમીની શાખાએ ચડીને, ખરા કુંગરમાં જઈ પડીએ,
 હાથેને હાથે ચાલતા જતાં, દ્રક્ષ તાણા વન વિચરીએ
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહી શકીએ
 વનફળ ખાતા પથ્થર ટપતા, ટુંક છડી નીચે ઠરીએ
 સાચવી સાચવી સંતો ચઢીએ, ઘડીએતો શીખર જઈએ

રોજુકા માતને ચરણે નમીને, પાધરા પાછા ઉતરીએ,
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહી શકીએ-
 પગે લસરકતા, ખસરકતાને, ઘસરકતાં નીચે નમીએ,
 કરમદાં ખાતાં, કપીપેર કુદતા, ખુદતા સાતમી ટુક જઈએ
 પાષાણ પર આંખુને વળેલો નીરખીને વિસ્મય થઈએ
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહી શકીએ
 જીવો જીવો કીરતારની કેવી, અદ્ભુત શક્તી આ સમયે
 નીરખી નીરખી જોઈએ તોપણ, પાર ન તેના લઈ શકીએ
 વન વાંટિકા વિશે ન જોતા, તે આ ગિરિમા નીરખીએ.
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહી શકીએ
 વળી કુદરતની ન્યારી ખુબી એક, આ સમયે નજરે જોયે
 પેટે ચાલેલા પીપળની, વાત અલૌકીકતો વદીએ,
 મધુ કરતાં વધુ સવાદીબટ પેપડો, વાત વધારી શું કહીએ,
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહી શકીએ
 તોડતાં જતાં ખાતા રમતાં, થોડો ચઢા ચડતા જઈએ
 સ્વાસને ધમતા સ્વેદથી ગળતા, છેક ભેરવ પાસે જઈએ
 કાળકા માતની કહાવે જે ચોકી જઈને ત્યાંતો સ્થીર થઈએ
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહી શકીએ
 પહાડ ખખેલમાં વાસ વસ્યાં છે, નીરખીને દરસન કરીએ
 કમંડળના શુધ જજેથી, પુજન પ્રીતેથી કરીએ,

ધુપ દીપ આદી અરપીને, માગી રજ ત્યાંથી વધીએ
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહીશકીએ
 ડાખી બગલને રસતેરે ચાલતા, ઘાંકડું આવે જ્યાં ધરીએ,
 પેટે ચાલી માત સમરતા, જઈ ભોમીયા ભેળા થઈએ
 બહાર આવીને સનમુખ જોતાં, શીખર માતની નીરખીએ
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહીશકીએ
 સંતો રાખજો હીમત હઈએ, છેવટમાં પોહોચ્યા છઈએ,
 કરમદાં કાંટા ઘાટા ખુંદી, સાચવી શીખર પર ચડીએ,
 જય જયના પોકાર કરતા, ચાલો માતને જઈ મળીએ.
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહીશકીએ
 શીખર આથે સાચવી સાચવી, ડાખા મરડીને જઈએ,
 દક્ષીણમાં મુખ રહ્યું ગુફાનું, સાન્તીથી તેમાં ધરીએ,
 પેસતાં માંહે કરતાં ધસણી, જમાણાં માતને નીરખીએ.
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહીશકીએ
 બહુભાગે મુખઆવ્યું આથમાણું, પીઠ પુરવ દિશમાંકહીએ
 મંદર છતર સઘળું પથર, એ વીન બીજું નવ જોએ
 એવા આણઘડ રૂપને સરવે, પરથમતો પાએ નમીએ,
 સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહીશકીએ
 હીંગણ કુલેલ આક્ષા લગાવી, આઢણી માતાને ધરીએ
 યથા વિધી પુજન કીધા પછી, જોડ શ્રીફળની વધરીએ

પ્રસાદ લઈ કરી આક્ષા સંતો, માગી રજ પાછા ફરીએ
સંતો જીવો રચનારની લીલા, અકલથી નવ લહી શકીએ

હારી

કહો સંત કેમના જઈએ ચહોતો રતન ખાગ જઈએ ટેક
ભેરવ આવી વાટ ડાબી લઈ, નીચે ઉતરતા થઈએ,
થર વૃક્ષની કુદરત જોતાં, સુવરણ શીખર જઈએ. કહો
કુર્વાશ્રમે પાપાણ નહીં પાણ સુવર્ણ શીલ્પાજ કહીએ
માહાજન શ્રાપથી કળીયુગ માહે, એ રૂપ માહે નીરખીએ કહો
સંતો નકી માનો વાત છે મળતી, સીધ સપાટેથી કરીએ,
જાતી કઠણ નવ તોડતાં તુટે, વાજતાં રણકાટ શાણીએ. કહો
જાણે ઘડેલી શીલા પડી છે, શંકા ધરી નવ શકીએ,
જાતી પથ્થરની એવી નવદીડી, માટે તે સાચુંજ કહીએ. કહો
અદ્ભુત છે ગતી પરમાનંદની, શાસાં વખાણજ કરીએ,
પાર નપામ્યા મોટા મુનીવરતો આપણી ગણના શીકરીએ. કહો
ખનીજ આદી કુલ ફળાદી. સ્વાદતા નીચે ઉતરીએ,
ઉડો ઝરેરો છેક ઉતરતાં, શેર ખાગે પગ ધરીએ. કહો.
શી રચના સંત આનંદ એલી, જીવ્યાથી વરાણી ન શકીએ,
લીલી લતા નીહાળી આંખુની, જાંખુની જોડ ન જોએ કહો.
સુંદર ફળ આંખુનું સ્વાદતાં, અમૃત તુલ્ય ના કરીએ,
સંતો ફર્યા ઘણા દેશ વિદેશે, સ્વાદ આ કયાં ન જોએ કહો.

આનંદની લેહેર નાંખે લાલચમાં, જાણે જે અંહીયાન રહીએ
 બોમીયો ભુલ્યા જાણીને વદતો, આગે અધીક મોજ લઈએ. કહો.
 ઉઠોને સંતો ઉઠાવી મુકામને, ગીરનારી સમરતા પળીએ,
 કુંગર એથે ચાલતાં ચાલતાં રતન બાગમાં જઈએ. કહો.
 પરથમનાને ભુલીયા આ જોઈ, ખુબી ન્યારી જેની કહીએ,
 એકાંત સ્થળ વસતા હશે દેવતા, જોતાંજ નીશ્વચ કરીએ હેકા
 અધાર વિદ્યા સંતો સાધેછે, અંહી રહી એમ સાંભળીએ,
 સેજ હશે નવ દેખીએ તેનું, કારણ કળીયુગ કહીએ કહો.
 રસકુપ વાવડી આ ઊપવનમાં, છે એમ શાસ્ત્રથી લહીએ,
 સંતો ખરૂં પણ કળીયુગના જીવ, માટે અંદેશો નકરીએ. કહો.
 સંતો ઉઠો તજ માયા મહાવનની, થોડે ઘણુંજ ધરાએ,
 દીનકર દોડ કરેછે વધુકી, વેલી વળામાણ કરીએ કહો.

પદ ધનાશ્રી

સાંજ થતા વેલા વેલા વળીએ, સંતો વેલા વળીએ ટેક.
 વાટીકાને વટી ઉપર ચઢતાં, પાંકુ ગુફા જઈએ,
 જળપાન કરીને આગળ ચાલતાં, કમંડળે ઠરીએ સાંજ.
 સ્નાન કરી સંત શ્રમન સાડી, પેટે પુજન કરીએ,
 ખાન પાન કરી સરવસ લઈને, કોટ ભાણી જઈએ. સાંજ
 દતાત્રય ગુરૂ આઘડ છાંડી, અંબાવને મળીએ,
 ઉતરી સીડી ખાંડે દેવજ થઈ, સાત પુડે જઈએ. સાંજ.

કુદરત જોઈ જળપાન કરીને, વિશ્રામ ત્યાં લઈએ,
 પાછલી વાટે પાછા વિચરતાં, કુંગર ઉતરીએ. સાંઝ.
 ડાબેજ ચાલતાં આવે ગુફા એક, ગોરછની કહીએ,
 ગડક ખારીમાંથી ગડકીને જતાં, દુખી જતી નમીએ સાંઝ.
 છત કશળજી નામ જતીનું, અતી શાણા કહીએ,
 શાસ્ત્ર શોધક વિદ્યા વિલાશીને, નમી પાછા વળીએ. સાંઝ.
 ચાલતાં ચાલતાં સીધા ઉતરમાં આશ્રમ એક જોએ,
 શીતળદાસજી માહાત્મા કેરી સંત ગુફા કહીએ સાંઝ.
 હનુમાન સ્વરૂપ હાલ વસે ત્યાં, સંત દાતા કહીએ,
 “હાથ પોલો તો જગ બધ ગોલો” એ વાત અંહી જોએ સાંઝ
 ઉતરી કેડી ગઉ મુખ તજીને, ઉમડ રાજલ જઈએ,
 ત્યાંથી પલાયન કરી ખારી તજી, કોટ માંહે જઈએ. સાંઝ.

હરી તારા નામની લે મોય લાગી

સંતો કીધી પુણિ પરીક્રમા કહીએ,
 કહીએ માત કૃપા ખરે ખરીએ સંતો ટેક
 ગિરનારી માતની માગી રજા સંત હવે તે હેઠાજ જઈએ,
 પુણ્ય પરીક્રમા કીધી ને વળી, યાત્રા લયો લયો કહીએ સંતો
 દુર્ધટ કામ મહા યાત્રા કેરું, પ્રભુ ઇચ્છા તો પાર કરીએ,
 પુણ્ય કરચું પ્રીતે આપણે સંતો, હવે વિખુટા પડીએ સંતો.
 ગાય શીએ શ્રવે ગાયો આ મહિમા, યાત્રાનું રૂંધ તેને કહીએ

(૨૯)

જન્મ મરણના રેંટની ભ્રમણા, સહેજે ટળી મુક્ત થઈએસંતો
અહપમતી નથી શક્તી આ દાસની, પ્રથમ પ્રયત્નજ કરીએ
ભુલ્ય ચુક ક્ષમાવળો સજન, શોધવા સુચના કરીએ સંતો.
ખંધુ જનો કરી નમન હવે અમે, કાવ્ય સમાપતી કરીએ,
પેરણા વાંચવા પ્રીતે કરો પ્રભુ, છેવટ વિનતી કરીએ સંતો.

કૈંકાસવામી ત્રવાડી ધરએ રચેલી શ્રી અંબાજીની હમચી
આજ દિવસ સુધી પ્રગટ થયેલ નહીં, તે આ વિશય ને
લગતી હોવાથી તેમના અનુજ્ઞ ભાઈ વેણીશંકરે દાખલ કરવા
કહેથી તેમની યાદગિરી બદલ આ જગોએ સુધારી પ્રસિદ્ધ
કરીએ છછએ.

અં બા જી ની હ મ ચી

ગવરી નંદન વદન કરીએ મા,
ચંદન લેપથી રંજન ધરીએ મા,
દાષ નિકદન થઈને ફરીએ મા,

ફરીએ દોષનિકદન જગમાં, પગ જઈ જો પડીએ, અંબા.
સારા સારા ગ્રંથો રચીએ, બચીએ ઘડીએ ઘડીએ અંબા.

ઘડી ઘડી ઉડી આવે વાણી મા,
ગુણ ગાયા નિજ બ્રાતના બાણી મા.
શાંણી મતિ આપે ગુણ ખાણી મા,

ગુણ ખાણીની ગાંઠ ફિરતી, કરું છંદરંભ, અંબા.
અંદર મંદર સુંદર દીશે, શોભા રૂપનો થંભ, અંબા.

થએ આલ ન આવે કેને મા.
કાળ ન ખાએ કદાપી તેને મા.
ઘેર કઠોર ગણે તહીં એને મા,

ભય મુકીને રહે મુનીવર, દરદર પ્રત્યે જઈને અંખા.
જર જર દેહે ધ્યાન લગાવે. તનમન ચીતે દઈને અંખા

દઈને ચીત અંખાને ચરણે મા,
વાઘને વશ કર્યો છે હરણે મા,
મોર ભુજંગ ભમે એક ધરણે મા,

મોર ભુજંગ ભમે એક ધરણે, માછનો પ્રતાપ અંખા.
તીરથ એક રૂપાણું દીસે, નહાતાં જાણે પાપ અંખા.

પાપ નહાતાં ટળે ગૌમુખી મા,
જન્મ જનમનો હોય મર દુઃખી મા,
જળ પીધે થાયે સહુ સુખી મા,

સુખીયો થઈને સરવે લેખે, દેખે સ્વર્ગ સમાન અંખા.
નીત નીત્ય નૌતમ રચના દેખી, ભુક્ષી જાણે ભાન અંખા

ભાન ભુક્ષે રેવતાચળ નીરખી મા,
વૃક્ષ ઘટાછે જોયા સરખી મા,
જગચર, સ્થગચર, રહે ત્યાં હરખી મા,

હરખીત થઈને રહે જનાવર, વેર વિરહ દરસાવી અંખા
વારી પીચે એકજ આરે, આરે આવી આવી અંખા

આવી પીચે જગ સરવે પ્રાણીમા,
પ્રભાનંદ રહે સુખ માની મા,
ચાર પદારથ સાર લે જાણી મા,

જાણે ચાર પદારથ જ્યારે, મોઢ વીકટ દળ નાશે અંબા
સચિત સચ્ચીદાનંદાનંદે, પરઘટ સ્વઘટ પ્રકાશે અંબા.

પ્રકાશીત થાય પતંગથી ખમણો મા,

પાંથી તે ચંદરમા જમણો મા,

કામનો કંઠ ઉચ્છેદન શમણો મા,

જમણો થઈ સઘળુ સુખ આપે, કાપે કરોધની પાશ અંબા.

કીરાણુ કરીને તીમર નસાવે, મમતા થાએ નાશ અંબા.

નાશ કરી દે મમતાં જ્યારે મા,

અન્તર દ્રઢી ખુલી જાય ત્યારે મા,

સગુણ અગુણ ગુણ લાઘે ત્યારે મા,

લાઘે સગુણ અગુણ ગુણમાના, માણી માણક આકાર, અંબા

ક્ષાન્તી. શાન્તી ક્રાન્તી, વાઘે બ્રાન્તીના શોભાર અંબા.

ભાર અઢાર વનસ્પતી શોભે મા,

જોવા મુની જનનાં મન લોભેમા.

સન્યા કામ તાણી પાણુ શોભે મા.

થોભે સન્યા કામ તાણી જોઈ મંદીરનો આકાર અંબા

રથ રચનાએ જોખ ખીરાજ ઉતર સનમુખ ખાર અંબા

ખાર ખીજુ છે પશ્ચિમ પાસે મા,

બાસ દતાત્રીનો તેની વાસેમાં.

જેની જ્યોતથી ભય દુખ નાશેમા,

દુઃખ નાશે જયોતીને જ્ઞેરે, કોરે ગેલે કપટ અંબા.
 નવલ ધવલ બહુ ધામ ખીરાજે, શ્રાવક હેરાં હપટ અંબા.
 હપટ દીશે શ્રાવકના મંદર માં,
 ખાંત થાયે જોવાની અંદર માં.
 અંદર ચાર મૂર્તિ સુંદર માં.

સુંદર ત્યાં મુરતી રૂપાળી, નેમનાથની કાળી અંબા.
 કંચનનાં બે ખાર ખીરાજે, વચમાં જાળી જાળી, અંબા.
 જાળી જોઈને આગળ ચાલી મા,
 ચાલી જુવે ત્યાં વાંસે ગાળી માં.
 પથ્થર પગથી છે રૂપાળી મા.

રૂપાળો ત્યાં ઘડી ઘટકો, અઘડ ઘાટ સ્વરૂપ અંબા.
 અભી ઊંચો ભુજદંડે શોભે, નાંભી ભંજી કૂપ અંબા.
 રૂપ અનુપમ સરખા કાન મા
 પાળાં ખોળાં ને ઘોળાં વાંન મા.
 ભીમનો પુત્ર તે ભીમ સમાન મા.

માન ઘણું ત્યાં ભીમકુંડનું, સીમ કરીછે ઉતર અંબા.
 નેમનાથને અહણે પહણે, હાંમ હાંમ મંદર અંબા.
 મંદીર પંચેશ્વર નવ દુર મા.
 હાથી પગલે જળ ભરપુર મા.
 ઉપર ભેરપજ્જ કંતી કરૂંર માં.

કરૂંર કરમ કૈક કરતા મૂરખ, આત્મ હન મનઆસે અંબા.
 નાશ થાય ને આશન પોચે, બંધાયે યમને પાષે અંબા.
 પાશ શ્રી રામાનંદનાં ચરણ મા.
 સેવાદાસજી ત્યાં દુઃખ હરાણ મા.

છે નીરમળ જળનું જ્યાં ઝરણ મા.
ઝરણ વલી પથ્થર ચટ્ટીમાં, ભીમદાશણ રેહેછે અંબા
અન્ય જગો પણ અનેક સંતો, ગિરિમાં વાસ કરેછે અંબા.
વાસ કરે દતાતરી વાસે મા.

ટુક રહી તેની વાંસે મા.
ભતાં કમંડળ જળ દેખાસે મા.
દેખાશે ઉતરમાં હેઠે હનુમાન ધારા કુંડ અંબા.
રસ્તે રસ્તે વસતાં દીસે, અંબા કેરાં કુંડ અંબા
કુંડ પીના નામ દયમ સંગે મા,
માત ખીરાજે નવલે રંગે મા.

અકળ આભૂષણ પેર્યા અંગે મા.
અંગ આઠે નમી નમજ કરીએ, ચણે મસ્તક ધરીએ અંબા
પુજા ઠાઠ ખનાવી વિધિ વિધિ, પાઠ મુખ આચરીએ અંબા
આચરો જય અંબે જય અંબે મા.
જેનાં નામથી ભવ દુઃખ થાંભે મા.
ધર્મિજીત મળસે પદ આલંબે મા.

આલંબન માતાજી કેરાં, ચરણ તાણુજ કરશે અંબા.
ગુણ ગાયા માતાજી કેરા. સંવતસે આગાણીસસે અંબા.
આગાણીસસે ખાવિશ ઉપર અંક મા.
નામે ધરમ ત્રવાડી અવટંક મા.
માતને સમર્યા થઈ નીઃશંક મા.

શંકાવાળુ માતાજી સમરયાં જુનોગઢ શુભ ગ્રામ અંબા
અંબાને ચરણે રહો, જેનોજન કપ્પલાકી રામ અં

